

JAARGANG 19

SEPTEMBER 2022

NR. 9 - 206

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

De Messiaanse beweging

4 HET JOHANNES EVANGELIE

Deel 2 - Een inleiding en samenvatting ervan

6 WAT ZAL ER MET DEZE GEBEUREN?

Leven in de verwachting van Christus' komst

7 ZES KOSTBARE ZAKEN VOLGENS PETRUS

7 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

8 DE EENHEID VAN DE BIJBEL

Brian Reynolds

8 DE TALEN VAN DE ENGELEN

Over de betekenis van 1 Korinthiërs 13:1

9 WOORDSTUDIE

Slaan, treffen, aanstoten

10 HET BOEK JESAJA

Deel 19 - De Heilige van Israël

11 ONESIFORUS

Slot - een man die barmhartigheid bewees

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veeleenvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

DE MESSIAANSE BEWEGING

Ger de Koning

Ik heb een aantal maanden geleden een correspondentie gevoerd met een broeder die van een bepaalde kerkelijke gezindte is overgegaan naar een Messiaanse gemeente. Hij wilde van mij weten hoe ik over deze beweging dacht en stelde voor dat te doen door middel van vragen die hij mij zou stellen. Dat vond ik prima. Het is een boeiende en leerzame correspondentie geworden. Ik hoop die nog een keer verder uit te werken en voor iedere belangstellende toegankelijk te maken.

De eerste vraag die hij stelde, wil ik graag met de lezers van Rechtstreeks delen. Het is daarbij goed te bedenken dat op deze vraag niet door iedere aanhanger van deze beweging hetzelfde antwoord wordt gegeven, hoewel er toch slechts één antwoord is.

1. Was/is Jezus een Jood?

Mijn antwoord: Ja, dat was Hij op aarde. Dat is Hij nu niet. Hij is nu in het Vaderhuis (Joh. 14:1-2), waar geen nationaliteiten zijn (zie ook 2 Kor. 5:16). Het doet Zijn Persoon geweldig tekort om ons spreken over Hem te beperken tot Zijn Jood-zijn of daarop de nadruk te leggen. Hij is veel meer. Van belang is om eraan te denken en eraan vast te houden dat Hij bovenal de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader is. Hij is Degene Die Mens is geworden (Joh. 1:1-3,14).

Ook als Mens is Hij Gods Zoon, want Hij is in Maria door God de Heilige Geest verwekt (Luk. 1:35). Daarom spreekt Hij over Zichzelf vaak als 'de Zoon des mensen' (terwijl Hij, voor zover ik weet, nergens over Zichzelf als 'Jood' spreekt).

Zijn belijdenis daarvan voor de godsdienstige leiders is de directe aanleiding dat zij Hem ter dood veroordelen (Matt. 26:64-66). Als Zoon des mensen staat Hij niet alleen in verbinding met de Joden, maar met alle mensen.

Het is van wezenlijk belang de Heer Jezus als de eeuwige God te belijden. Dit wordt door sommige aanhangers van de Messiaanse beweging geloofchend, zoals door ene Levi Zoutendijk, die deze beweging ook nog eens stevig promoot en verdedigt. Hij schrijft in reactie op een opmerking dat de Heer Jezus toch door Thomas als 'mijn Heer en mijn God' (Joh. 20:28) wordt beleden het volgende:

Nu noemt u een zin, wat eigenlijk niet meer dan een bijzin is. Zo'n opmerking kan niet zomaar het grote gebod opzij duwen. Hier moet iets anders bedoeld zijn. Wat is dan het geval? De brieven en de evangeliën hebben veel zogenaamde hebraïsmen in zich: Hebreeuwse uitdrukkingen e.d., zoals: Gezegend zij de Heilige, etc. Ik meen dat we in dit geval ook te maken hebben met zo'n staande uitdrukking, toen deze gelovige uiting gaf aan een wonderlijk tafereel, namelijk het in leven zien van de eerder gestorven Messias Jesjoea. Hierop verbaasde Thomas zich mijns inziens met een 'Jahweh/Adonai (Here), mijn God!' Dit zei hij dus bij zichzelf! Uit verwondering! <https://www.yeshuahatorah.com> (website bezocht 12-08-2022).

Ik heb Gerard Kramer – altijd mijn betrouwbare en deskundige vraagbaak voor vragen over de Griekse grondtekst, en voor de lezers van dit blad geen onbekende – gevraagd naar de betekenis van de belijdenis van Thomas vanuit de grondtekst. Hij schrijft:

'Allereerst is de uitspraak van Thomas in Joh. 20:28 helemaal geen bijzin, maar een hoofdzin. Het is een vocativus, die gewoon gelezen / vertaald moet worden als 'Mijn Heer en mijn God'. Deze uitroep – of liever: uitspraak! – wordt overigens als een citaat in de directe rede geïntroduceerd door het eraan voorafgaande: 'Thomas antwoordde en zei tot Hem'. Dat is niet een manier om iets wat iemand even ontglipt te introduceren. Het Grieks van het citaat is verder gewoon Grieks, en geen hebraïsme. Wel is het zo dat zowel in het Grieks van de Septuaginta als in het Grieks daarbuiten een nominativus als vocativus kan worden gebruikt. Dat zwakt de uitspraak van Thomas echter niet af!

Ook de Joodse uitlegger David H. Stern in zijn New Testament Bible Commentary zegt over deze uitspraak van Thomas: 'De belijdenis van 'de twijfelaar Thomas' komt het dichtst bij de verklaring in het Nieuwe Testament dat Yeshua God is' – inderdaad, niet in de vorm van een stelling, zoals Stern opmerkt, maar als een uitroep. Maar die moet wel volledig recht worden gedaan, en de Heer weerspreekt Thomas niet! Stern wijst ook op oudtestamentische plaatsen als Jes. 9:5-6; Jer. 23:5-6 en Mi. 5:1 om aan te geven dat in het Oude Testament eveneens de gedachte niet vreemd was, dat de Messias God is.'

Namens de redactie, Ger de Koning

Laat uw hart niet in beroering raken; u gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn veel woningen; als dat niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken (Joh. 14:1-2).

HET JOHANNES EVANGELIE

DEEL 2 - EEN INLEIDING EN SAMENVATTING ERVAN

Vrij naar J.N. Darby

Johannes 10-12

Hoofdstuk 10 spreekt over Zijn zorg voor de schapen. Hij is langs de aangegeven weg de Joodse schaapskooi binnengekomen. Maar in de tweede plaats is Hijzelf de erkende Weg, de Deur die tot behoudenis, vrijheid en grazige weiden leidt. Maar daartoe moest Hij Zijn leven voor de schapen afleggen. Toch blijft Hij hen kennen, en omgekeerd is dat ook zo. Hij kent hen, zoals de Vader Hem kent en Hij de Vader kent. Op grond van Zijn werk zullen er zelfs andere schapen worden toegevoegd uit de volken. Zo ontstaat er één kudde (geen nieuwe stal), geleid door één Herder.

Verder zien we hier de grote waarde van Zijn sterven in de ogen van de Vader. Hij is het bijzondere voorwerp van de liefde van de Vader, omdat Hij Zijn leven aflegt (10:17). Maar nadat Hij zo over Zijn nederige gehoorzaamheid heeft gesproken, gaat Hij over tot Zijn eenheid met de Vader: 'Ik en de Vader zijn één' (10:29). Vader en Zoon zijn Namen die spreken van liefde en genade.

In hoofdstuk 11 wordt Hij verklaard Gods Zoon te zijn door de kracht van de opstanding. Hij is Zelf de opstanding én het leven (11:25). Het karakter van Zijn wederkomst beantwoordt hieraan. Want de doden zullen dan opstaan en de levenden zullen worden veranderd. De doden in Christus worden opgewekt en de levenden worden overkleed met het opstandingslichaam, zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden (zie 1 Kor. 15; 2 Kor. 5; 1 Thess. 4). Maar hoewel de Heer Zijn goddelijke kracht toont door de opwekking van Lazarus, is Hij de Mens vol meegevoel en de afhankelijke Zoon, Die echter steeds wordt verhoord.

In hoofdstuk 12 vinden we Zijn intocht in Jeruzalem als de Zoon van David, terwijl hier ook wordt gewezen op Zijn heerlijkheid als de Zoon des mensen. Maar dat hield in dat Hij in de dood moest gaan (12:24). Het hoofdstuk begint echter met de zalving te Bethanië. Het overblijfsel dat door Hem is onderwezen, denkt aan Zijn dood, die de grondslag vormt van de nieuwe dingen die in het christendom zijn geopenbaard. Daarop zien we hoe de vijandschap toeneemt en wordt er ook uitvoerig gesproken over de gevolgen van het sterven van de Heer. Zijn volk heeft Hem verworpen en het is vooralsnog verblind.

Johannes 13

In hoofdstuk 13 toont de Heer Zijn discipelen dat Zijn heengaan geen einde maakt aan de dienst die Hij voor hen doet. Nu Hij niet bij hen kan blijven, maakt Hij hen geschikt om bij Hem te zijn en deel met Hem te hebben in de hemel.

Maar dat kan niet zonder reiniging. Zijn ware natuur en heerlijkheid vereisen dit. Hij kwam van God en Hij ging tot God, en de Vader had alle dingen in Zijn hand gegeven. Hij was volmaakt. Hij bleef goddelijk volmaakt en rein in Zijn menselijke natuur en in de heerlijke positie die Hij nu ging innemen.

Terwijl de mens verraderlijk en vijandig was tegenover Hem, had Hij een volkomen liefde voor de Zijnen in de wereld. Hij had hen lief tot het einde. Ze waren al rein om het woord dat Hij tot hen had gesproken en waardoor ze opnieuw geboren waren. Maar nu wast Hij hun voeten als een Slaaf, om hen in staat te stellen deel met Hem te hebben in Zijn nieuwe, hemelse positie. De eerste wassing die wij hebben ondervonden, het bad van de wedergeboorte, kan niet worden herhaald. Daardoor zijn wij eens voor altijd compleet gereinigd. Maar onze voeten komen in aanraking met het stof hier beneden, ze worden verontreinigd door de wandel door de wereld. Daarom hebben we de voetwassing telkens weer nodig. Verder is deze dienst van de Heer ook een voorbeeld voor onszelf: we zijn schuldig elkaar de voeten te wassen. Zo kunnen we deel met Hem hebben. Wie normaal dicht in Zijn nabijheid is, heeft het voordeel Zijn gedachten beter te kennen (13:23-25).

Als Judas naar buiten is gegaan, spreekt de Heer over de betekenis van het kruis als de grondslag van de hemelse positie die Hij ging innemen. Zijn nieuwe, maar werkelijke en eeuwige plaats als de Zoon des mensen was in Gods heerlijkheid. Door het kruis is de Zoon des mensen verheerlijkt, en God is in Hem verheerlijkt. Want er is geen grotere heerlijkheid voor een Mens, dan al de wezenskenmerken van God genoegdoening te schenken en die te verheerlijken. Christus Zelf is dus verheerlijkt, en bovendien is God in Hem verheerlijkt. Daarom heeft God Hem ook onmiddellijk beloond voor Zijn werk. God heeft niet gewacht tot het ogenblik waarop Hij Hem de heerlijkheid van het koninkrijk of van de erfenis zal schenken. Hij heeft Christus verheerlijkt in Zichzelf, en Hij heeft dat terstond gedaan (13:31-32).

De Heer zou dus niet lang meer bij de discipelen zijn. Door onderlinge liefde konden ze elkaar tot steun zijn. Hij waarschuwde Petrus dat deze Hem nu niet kon volgen. Hij moest eerst de weg banen en openen. Zijn weg ging door de dood: een dood die voor de mens in zijn natuurlijke toestand slechts het oordeel en de ondergang betekende.

Johannes 14-16

In hoofdstuk 14 wijst de Heer er eerst op dat Hij voortaan door het geloof met hen verbonden was. Nu Hij niet meer bij hen kon blijven op aarde, moesten ze in Hem *geloven* – evenals ze in God geloofden. Hij ging niet weg om rust te nemen en hen bedroefd achter te laten. Als dat het einde zou zijn geweest, had Hij het hun verteld. Maar Hij ging heen om plaats voor hen te bereiden in het huis van Zijn Vader, en dan zou Hij terugkomen en hen tot Zich nemen.

Daarna spreekt Hij over de voorrechten die ze hadden gekregen terwijl Hij bij hen was, maar ook over de zegeningen die ze na Zijn heengaan zouden genieten. Ze wisten waar Hij heenging, want Hij ging naar de Vader en ze hadden de Vader in Hem gezien. Ze wisten de weg, want doordat ze tot de Heer waren gekomen, hadden ze de Vader gevonden (14:6).

Maar nu Hij heenging, zou Hij de Vader om een andere Trooster vragen. Christus kon niet bij hen blijven, maar de Heilige Geest zou tot in eeuwigheid bij hen zijn. Christus had tot dan toe in hun midden verkeer, maar de Heilige Geest zou in henzelf komen wonen. Bovendien zouden ze de Heer Jezus door de inwoning van de Heilige Geest leren kennen als de verheerlijkte Mens in de hemel. Wie Zijn geboden bewaarde, zou door Zijn Vader worden geliefd, en Jezus zou Zichzelf aan hem openbaren. Als iemand Zijn woord bewaarde, zou Hij en zou ook de Vader bij hem komen en woning in hem maken. Hij liet hun vrede na, en gaf hun Zijn eigen vrede (14:27). Verder verwachtte Hij dat de discipelen zoveel liefde voor Hem zouden hebben, dat ze zich zouden verblijden over Zijn heengaan naar de Vader en belangstelling zouden tonen voor *Zijn* geluk. Wat een heerlijk bewijs van gemeenschap!

In hoofdstuk 15 neemt Christus de plaats van het volk Israël in. Hij vervangt de oude wijnstok, die eens door God op aarde was geplant (Ps. 80). Christus is de *ware* Wijnstok; en de discipelen moesten in Hem blijven, en Hij in hen. Als iemand (niet van de elven) niet in Hem bleef, zou hij buitengeworpen en verbrand worden. Als zij in Hem bleven en Zijn woorden in hen bleven, zouden zij kracht bezitten. De afhankelijkheid van Hem en het vertrouwen in Hem komen dus op de eerste plaats, dan volgen de woorden die hun verlangens en gedachten zouden vormen. Door vrucht te dragen zouden ze op Hem gaan lijken. Verder moesten ze in Zijn liefde blijven, en wel door Hem te gehoorzamen. Dit zou een volkomen blijdschap tot gevolg hebben. Ze moesten ook elkaar liefhebben, zoals Hij hen had liefgehad. Hij legde Zijn leven af voor Zijn vrienden, en zij waren Zijn vrienden. Omgekeerd konden ze Hem niet hun Vriend noemen, hoewel Hij wel een Vriend van zondaars werd genoemd. Hij wilde ook dat ze elkaar zouden liefhebben. De wereld zou hen haten, zoals ze Hem had gehaat.

Aan het slot van dit hoofdstuk noemt de Heer opnieuw de komst van de Trooster. De Heer zou Hem vanuit de heerlijkheid zenden, opdat Hij van Hem zou getuigen. De discipelen zouden ook van hun Heer getuigen, namelijk zoals ze Hem op aarde hadden leren kennen (15:26-27). In het vorige hoofdstuk werd de zending van de Trooster toegeschreven aan de Vader. De Heilige Geest zou hun alles in herinnering brengen wat de Heer had gezegd, opdat ze een goed getuigenis van Hem zouden kunnen afleggen.

Maar de Heilige Geest zou ook de hemelse heerlijkheid van de Heer openbaren. In dit hoofdstuk zendt de Heer Hem van de Vader (Joh. 15:26).

In hoofdstuk 16 zien we de tegenwoordigheid van de Trooster hier beneden en Zijn werk in de wereld en in de gemeente. Dit staat in contrast met de toestand van de discipelen zelf in een vijandige wereld en te midden van een verblind jodendom. Hun gedachten werden helemaal in beslag genomen door het verlies dat ze zouden lijden door het heengaan van de Heer. Daardoor hadden ze geen oog voor wat God hun in de Persoon van de Trooster zou geven. Maar het heengaan van de Heer zou door de komst van de Heilige Geest ruimschoots worden vergoed.

De Heilige Geest zou aan de wereld het overtuigende bewijs leveren van zonde, van gerechtigheid en van oordeel:

- van *zonde*, en wel vanwege de verwerping van Christus. Want de tegenwoordigheid van de Heilige Geest bewees dat de verworpen Christus was heengegaan naar de Vader;
- van *gerechtigheid*, en wel doordat Christus in de heerlijkheid was opgenomen als blijk van Gods rechtvaardig handelen. En omdat de wereld die Hem had verworpen, Hem niet meer zag; de breuk met de wereld was volkomen;
- maar ook van *oordeel*, omdat de satan die de wereld tegen Christus had aangevoerd, reeds was geoordeeld (16:11; vgl. 12:31). De tegenwoordigheid van de Heilige Geest op aarde was het bewijs dat Christus hem en zijn boosheid had overwonnen. Het oordeel over de wereld stond vast, want haar overste was al geoordeeld.

Verder zou de Trooster de discipelen in de hele waarheid leiden en hun de toekomstige dingen verkondigen. Hij zou de dingen van Christus aan hen meedelen en dit hield in: alles wat de Vader had! Ze waren nu wel bedroefd over het heengaan van de Heer, maar na een korte tijd zouden ze Hem weer zien, namelijk na Zijn opstanding. Dan zouden ze ook hun relatie met de Vader gaan begrijpen. Vooralsnog zouden ze verstrooid worden en Hem alleen laten. Maar de Vader was met Hem; en zij konden goede moed hebben, want Hij had de wereld overwonnen.

WAT ZAL ER MET DEZE GEBEUREN?

LEVEN IN DE VERWACHTING VAN CHRISTUS' KOMST

Hugo Bouter

Johannes 21:21

Petrus en Johannes

Petrus kreeg van de Heer te horen wat de prijs zou zijn die hij voor zijn navolging van de Meester zou moeten betalen. Hij zou de Heer nu inderdaad mogen volgen, zoals hij in de bovenzaal al had gevraagd (Joh. 13:36-38). Op de weg van de navolging – de weg van lijden en martelaarschap – zou hij Christus gelijkvormig worden, want met zijn dood zou hij God verheerlijken (Joh. 21:19).

Daarna trekt Johannes, de geliefde discipel, onze aandacht. De Heer had Petrus de opdracht gegeven om Hem te volgen, zoals Hij hem vroeger ook had geroepen om achter Hem te komen en Hem te volgen (Matt. 4:19). Maar Petrus draaide zich om en keek naar Johannes. Hij zag dat de geliefde discipel de Heer ook volgde en dit maakte hem nieuwsgierig hoe het met Johannes zou gaan. Zou hij ook als martelaar moeten sterven?

Hierop antwoordde Jezus: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom, wat gaat het jou aan? Volg jij Mij' (Joh. 21:22). Johannes volgde de Heer, gedreven door zijn liefde; hij had daartoe geen aparte opdracht nodig. De evangelist herinnert in dit verband uitvoerig aan de gebeurtenissen in de bovenzaal (Joh. 21:20). Juist doordat de geliefde discipel een plaats van vertrouwen bij de Heer had gehad, begreep hij wel wat de wil van de Heer was en volgde hij Hem vanzelf.

Wij zien hier dus dat discipelschap allereerst een persoonlijke aangelegenheid is. Hoewel wij allen één en dezelfde Meester hebben, moet ieder van ons Hem *persoonlijk* volgen. Onze belangstelling voor elkaar kan gemakkelijk ontaarden in bemoeizucht. Daarom roept de Heer ieder van ons afzonderlijk toe: 'Volg jij Mij'. Iedere discipel heeft zijn eigen plaats en zijn eigen taak. Het komt alleen de Heer toe om te beslissen wat er met de ander zal gebeuren. En zoals Hij onze wegen leidt, is het goed.

Overigens betekent dit niet dat wij los van elkaar staan. Zo vinden wij Johannes en Petrus herhaaldelijk samen werkzaam in de dienst van de Meester (zie Hand. 3:1; 4:13; 8:14). Maar deze beide apostelen hadden toch ieder hun eigen plaats en hun eigen bediening, zoals blijkt uit de geschriften die zij – geïnspireerd door de Heilige Geest – hebben nagelaten aan de gemeente.

Wij hebben al gezien dat aan de apostel Petrus vooral de zorg werd toevertrouwd voor de kudde die Christus zou uitleiden uit de Joodse schaapskooi. Maar er waren ook

andere schapen die moesten worden toegevoegd (Joh. 10:16), namelijk de gelovigen uit de volken. Ook voor hen zou Petrus de deur van het geloof mogen openen. Hij zou het net van het Evangelie uitwerpen in de zee van de volken en het weer op het land trekken.

Johannes kreeg echter een andere taak, een werk dat minder opvallend was. Zijn bediening hield meer verband met de Persoon van de Heer Zelf. De plaats van intimiteit die Johannes innam, duidde dit reeds aan. Bij de apostel Johannes gaat het om het kennen van de Zoon van God. Christus is waarachtig Mens geworden om ons het leven te kunnen geven. Het eeuwige Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Deze kennis van de Persoon van Christus is levendmakende kennis, want ze leidt tot levensgemeenschap met de Vader en de Zoon (Joh. 17:3; 1 Joh. 1:1-4).

De waarheid aangaande Jezus Christus als in het vlees gekomen is het vaste fundament dat blijft, ook al is de gemeente in verval geraakt en heeft ze niet beantwoord aan haar hemelse positie. Terwijl de dienst van Petrus verband hield met de begintijd en de dienst van Paulus met de bloeitijd van de gemeente, heeft de bediening van Johannes vooral te maken met de eindtijd. De betekenisvolle woorden van de Heer: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom', lijken hierop te zinspelen.

De taak van Johannes zou zich uitstrekken tot de wederkomst van Christus. Hierbij kunnen wij denken aan het boek Openbaring, dat ons inzicht geeft in de laatste dingen. Wij kunnen echter ook denken aan het Evangelie naar Johannes en aan de Brieven van Johannes, die zich bezighouden met dat wat blijft en wat in zichzelf onaantastbaar is voor menselijk falen tot op het ogenblik van Christus' komst: namelijk het eeuwige leven dat op aarde geopenbaard is en dat ons deel is in de Zoon.

Bij de roeping van de eerste discipelen zien wij dat Petrus het net uitwierp in de zee, terwijl Johannes zich bezighield met het verstellen van de netten (Matt. 4:18-22; Mark. 1:16-20). Deze verschillende activiteiten zijn typerend voor de bedieningen van beide apostelen. Petrus wierp het net uit: hij begon met het werk van het bijeenbrengen van de gemeente. Maar Johannes repareerde de netten: zijn dienst voorzag in wat nodig was om het werk voort te zetten, ondanks verkeerde invloeden door het intredende verval in de christenheid. Hierbij valt te denken aan zijn strijd tegen de dwaalleraars die de waarheid van de Persoon van Christus aantastten, de vele antichristen die Christus loochenden als in het vlees gekomen (1 Joh. 2:18; 4:1-6; 2 Joh.).

Totdat Hij komt

Ten slotte leert het voorbeeld van Johannes ons ook dat wij als discipelen mogen uitzien naar de wederkomst van onze Heer. De ene dienstknecht zal omwille van zijn getuigenis wellicht zijn leven moeten laten (zoals Petrus), de andere zal blijven tot de komst van de Heer (zoals hier wordt voorgesteld door de figuur van Johannes). Wij weten niet welke weg de Heer voor ons heeft uitgestippeld. Alles hangt af van Zijn wil: 'Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom' (Joh. 21:22).

Ieder van ons moet de Heer dus persoonlijk navolgen en Hem dienen in afwachting van Zijn spoedige wederkomst.

Dit laat Hij ook zien in de gelijkenis van de tien ponden. Wij moeten handel drijven totdat Hij terugkomt (Luk. 19:13). Wellicht zal Hij ons hier op aarde laten tot op dat moment, waarop zij die Hem toebehoren en die levend overblijven tot aan Zijn komst, plotseling worden veranderd en samen met de opgewekte ontslapenen de Heer tegemoet zullen gaan in de lucht (1 Kor. 15:51-52; 1 Thess. 4:15-18). Johannes vertegenwoordigt de eerste categorie van hen die levend overblijven totdat Hij komt, Petrus de tweede categorie van hen die ontslapen en zullen opstaan wanneer de roepstem van de Heer weerklinkt.

De slotverzen van Johannes 21 bevestigen dat de geliefde discipel de auteur is van dit Evangelie: 'Dit is de discipel die van deze dingen getuigt en die deze dingen heeft

geschreven; en wij weten dat zijn getuigenis waar is' (Joh. 21:24-25). Hoe dankbaar mogen wij zijn voor de blijde boodschap die hij heeft opgetekend aangaande de Zoon van God, in Wie ook wij door het geloof het eeuwige leven mogen bezitten.

Laat het zo zijn dat het voorbeeld van Petrus en dat van Johannes, de geliefde discipel, ons zal aansporen betere volgelingen van Christus te zijn. Zo zullen wij leren gemeenschap te hebben met de verhoogde Heer, Zijn kant als de Gekruisigde te kiezen hier op aarde, te leven in de kracht van Zijn opstanding en Zijn terugkeer werkend te verwachten!

ZES KOSTBARE ZAKEN VOLGENS PETRUS

1. De beproeving van het geloof, veel <i>kostbaarder</i> dan die van goud (1 Petr. 1:7).	4. Een zachtmoedige en stille geest, die <i>kostbaar</i> is voor God (1 Petr. 3:4).
2. Het <i>kostbare</i> bloed van Christus (1 Petr. 1:19).	5. Een <i>kostbaar</i> geloof (2 Petr. 1:1).
3. De levende Steen, bij God uitverkoren en <i>kostbaar</i> (1 Petr. 2:4).	6. Grote en <i>kostbare</i> beloften (2 Petr. 1:4).

BESTUDEER DE SCHRIJFTEN

Vragen

1. Wie was de eerste man in de Bijbel van wie wordt vermeld dat hij een droom had?
2. Welke profeet ging in ballingschap naar Egypte met het volk waartegen hij juist had gezegd niet daarheen te gaan?
3. Wie was de overste van de synagoge te Korinte?

Antwoorden

3.	Crispus (Hand. 18:8)
2.	Jeremia (Jer. 43:1-7)
1.	Abimelek (Gen. 20:3)

DE EENHEID VAN DE BIJBEL

Brian Reynolds

De Bijbel is een opmerkelijk boek. Inderdaad, het is niet één boek, maar het zijn vele boeken, geschreven over een periode van 1500 jaar door wel veertig verschillende schrijvers, van wie de meesten elkaar nooit ontmoet hebben. In sommige gevallen woonden ze mijlenver van elkaar vandaan.

Toch is de Bijbel, verbazingwekkend genoeg, één boek, en in die zin heeft het een innerlijke samenhang die zonder goddelijke inspiratie onmogelijk zou zijn. De goddelijke eenheid blijkt uit de consequente presentatie van Gods doel in Christus door middel van geschiedenis, profetie en zelfs poëzie. Geen enkele groep mensen had dit kunnen produceren over een dergelijke tijdsperiode, afstand en cultuur, en toch de continuïteit kunnen bewaren.

Dit gebeurde lang voordat er elektronische communicatie bestond, maar in veel gevallen was er helemaal geen communicatie tussen de schrijvers van de Bijbel!

DE TALEN VAN DE ENGELN

OVER DE BETEKENIS VAN 1 KORINTHIËRS 13:1

Roger Liebi

In dit vers wordt gesproken over ‘de talen van de mensen’ en over de talen ‘van de engelen’: ‘Als ik in de talen van de mensen en van de engelen spreek, maar ik heb geen liefde, dan ben ik een klinkend koper of een schelle cimbaal geworden.’

Dit is de enige plaats in de Bijbel waar de uitdrukking ‘talen ... van de engelen’ voorkomt. Aangezien de Heilige Schrift over dit onderwerp zo summier is, is het moeilijk om met absolute zekerheid te zeggen wat de aard van de engelencommunicatie is. Er zijn enkele plaatsen waar engelen met mensen spreken, en natuurlijk gebruiken deze boodschappers altijd menselijke talen. Zelfs in gevallen waarin engelen tot elkaar of zelfs rechtstreeks tot God spraken, konden de mensen hun spraak begrijpen.

Er is geen enkele passage in de Bijbel die erop wijst dat engelen echt andere talen spreken dan mensen. Puur taalkundig gezien is het eigenlijk vrij duidelijk dat de uitdrukking ‘talen van de mensen en van de engelen’ in 1 Korinthiërs 13:1 de betekenis heeft: ‘de talen die zowel mensen als engelen spreken’.

De eenheid van de Bijbel kan worden gezien door het boek Genesis en het boek Openbaring met elkaar te vergelijken. De menselijke auteurs waren Mozes, een vroegere ambtenaar aan het hof van de Egyptische koning rond 1500 v. Chr., en Johannes, een ongeschoolde Galilese visser in de eerste eeuw na Christus. In Genesis lezen we over de oorspronkelijke schepping van de hemel en de aarde, de val van de mens, de misleiding door de slang, en hoe de dood de wereld binnenkwam.

In het boek Genesis wordt ook de remedie hiervoor geprofeteerd door de komst van het Nageslacht van de vrouw, die de macht van de oude slang (de satan) zou tenietdoen. In het boek Openbaring zien we de vervulling hiervan in de “vrouw” (Israël), die de “mannelijke Zoon” baart, die de “draak” (de oude slang) bij Zijn geboorte probeerde te verslinden, maar daarin faalde (Openb. 12:1-6). Wij leren aan het eind van het boek Openbaring ook hoe de vloek wordt opgeheven, de mens wordt verlost, de dood wordt vernietigd en de satan in de poel van vuur wordt geworpen. Wij zien ook de ontbinding van de oorspronkelijke schepping en de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Laat deze korte meditatie ons aanmoedigen de Bijbel meer te waarderen en er ons dagelijks voedsel van te maken!

De vooronderstelling – alleen al op basis van 1 Korinthiërs 13:1 – dat God de engelen een veelvoud van talen heeft gegeven, zou problematisch zijn. Een veelheid van talen drukt immers verdeeldheid en oordeel uit. Voor de mensen van Babel was de spraakverwarring een oordeel (Gen. 11). God gaf de mensheid oorspronkelijk slechts één taal (Gen. 2; 11:1).

Natuurlijk zou men kunnen speculeren dat er sinds de val van Lucifer (Jes. 14:12 e.v.; Ezech. 28:12 e.v.) ook in de engelenwereld een spraakverwarring kan zijn ontstaan. Maar hier moet wel rekening worden gehouden met het volgende: De gevallen engelen werden niet opgesplitst in een veelheid van ‘naties’, zoals de mensen na de torenbouw van Babel. Satan vormt met de gevallen engelen een verenigd koninkrijk van duisternis, zonder verdeeldheid (vgl. Matt. 12:25-27).

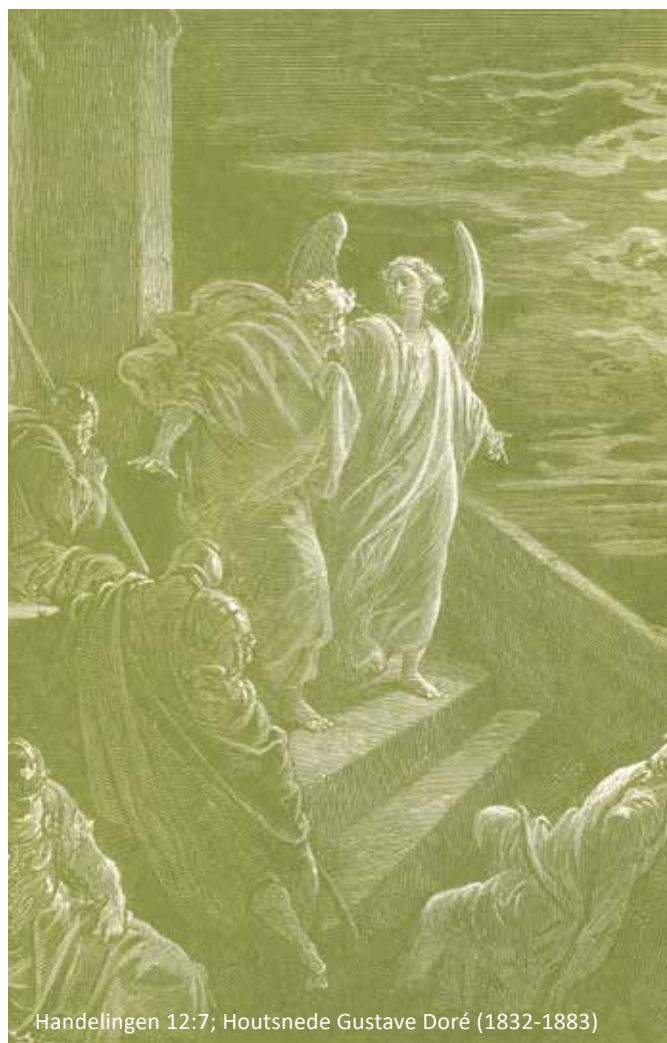
Wel, misschien zijn er gewoon twee talen, de taal van de gevallen engelen en de taal van de trouwe engelen. Maar dan zou dit betekenen dat sprekers van talen – want zij die spreken in de talen (meervoud!) van de engelen – onder andere de taal van de demonen zouden spreken. Dat zou ook ondenkbaar zijn. Zien we in hoe speculatief alles wordt als men een leerstelsel over de talen van engelen wil opbouwen op basis van de bewoordingen van 1 Korinthiërs 13:1? Terwijl de Schrift niets zegt over engelen die hun eigen taal zouden hebben. In de Bijbel spreken ze altijd – ook al wenden ze zich rechtstreeks tot God – talen die de mensen ook begrijpen. De reeds genoemde eenvoudige zienswijze komt dus – zonder enige speculatie – overeen met de algemene Bijbelse bevinding, en wel: de uitdrukking ‘talen van mensen en van engelen’ heeft de betekenis: ‘de talen die zowel mensen als engelen spreken’.

WOORDSTUDIE

SLAAN, TREFFEN, AANSTOTEN

Gerard Kramer

Tijdens een vakantie in Frankrijk bezocht ik op de twee zondagen die daarbinnen vielen, samenkomsten van gelovigen in Roanne. In één van de twee woordbedieningen maakte een broeder die over Handelingen 12 sprak, enkele leerzame opmerkingen. Hij legde o.a. de vraag in het midden waarom de Heer niet verhinderde dat Jakobus, de broer van Johannes, gedood werd (vers 1), maar wel Petrus uit de gevangenis liet halen door een engel (vers 11). Zou er in het geval van Jakobus niet door de gemeente gebeden zijn, zoals dat in het geval van Petrus wel gebeurde? Of moeten we – zoals onze broeder m.i. terecht suggereerde – niet gewoon erkennen dat God soeverein handelt, op een manier die wij lang niet altijd kunnen doorgronden, helemaal los van de vraag of er in het geval van Jakobus al dan niet gebeden is?

Handelingen 12:7; Houtsnede Gustave Doré (1832-1883)

Daarnaast merkte hij iets interessants op wat mij nog niet eerder was opgevallen. In vers 7 wordt Petrus in de gevangenis door een engel *aangestoten* en in vers 23 wordt Herodes door een engel *geslagen*, met het gevolg dat hij kort daarna stierf. Wat heeft dat met elkaar te maken? In het Nederlands niets, maar in het Frans wordt in beide gevallen een vorm van het werkwoord *frapper* gebruikt. Het punt dat onze broeder maakte, was dat engelen geen standaardopdrachten uitvoeren, maar per geval gedoseerd handelen, aangepast aan de situatie. In vers 7 gebeurde het *aanstoten* zachtjes, om de slapende Petrus wakker te krijgen, en in vers 23 op zo'n manier dat het de dood tot gevolg had.

Natuurlijk zat ik mij in stilte af te vragen of in deze beide teksten ook in het Grieks hetzelfde woord werd gebruikt, en of het ook in het Nederlands mogelijk was het tweemaal op dezelfde manier weer te geven. Nu heb ik de gewoonte om, als ik met vakantie ga, altijd een Grieks Nieuw Testament en een concordantie van het Griekse Nieuwe Testament mee te nemen. Dus zodra ik na de dienst, na ook nog eens de gastvrijheid in het huis van de genoemde broeder en zijn echtgenote genoten te hebben, mijn vakantieverblijf betrad, heb ik dit allemaal nagekeken.

Het resultaat ziet u in deze WoordStudie. Het in Handelingen 12:7 en 23 gebruikte Griekse werkwoord is inderdaad in beide gevallen identiek, namelijk beide keren een vorm van Gr. *patassoo*. Het komt in het Nieuwe Testament tienmaal voor. Dat levert het volgende lijstje op. De vertaling van *patassoo* geef ik steeds cursief:

- Mattheüs 26:31 ('Ik zal de herder *slaan*');
- Mattheüs 26:51 ('trof de slaaf van de hogepriester);
- Markus 14:27 ('Ik zal de herder *slaan*');
- Lukas 22:49 ('Heer, zullen wij met [het] zwaard *slaan*?');
- Lukas 22:50 ('trof de slaaf van de hogepriester);
- Handelingen 7:24 ('door de Egyptenaar *neer te slaan*');
- Handelingen 12:7 ('door de zijde van Petrus *aan te stoten*');
- Handelingen 12:23 ('en onmiddellijk *sloeg* een engel van de Heer hem');
- Openbaring 11:6 ('om de aarde te *slaan* met allerlei plagen');
- Openbaring 19:15 ('opdat Hij daarmee de naties *slaat*');

Vergelijking van vertalingen

De Franse Darby-vertaling vertaalt tienmaal *frapper*; de Engelse Darby-vertaling vertaalt tienmaal *to smite*. Dat is mooi: steeds een identieke vertaling voor alle 10 keren dat dit Griekse werkwoord voorkomt!

De Telosvertaling vertaalt 7x *slaan* (waarvan 1x *neerslaan*), 2x *treffen*, 1x *aanstoten*; dat zijn dus drie vertalingen! Ik moet vaststellen dat er in het Nederlands geen werkwoord bestaat dat deze drie opties dekt. En anders houd ik me aanbevolen voor suggesties! Ook de woordenboeken erkennen dat Gr. *patassoo* zowel een 'zachte' als een 'harde' betekenis kan hebben. Dat moet in het Nederlands dus per geval bekeken worden. Het is niet anders!

HET BOEK JESAJA

DEEL 19 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 45

Verzen 1-8. Dit hoofdstuk begint met een tweede boodschap van de HEERE over Kores. De eerste boodschap is een *profetie over de komst van Kores* (Jes. 44:28). Nu is het een *woord aan Kores persoonlijk*. God gaat hem, een heidense vorst, gebruiken om Zijn volk uit de macht van Babel te bevrijden (vers 13; Ezra 1:1-4).

Verzen 9-13. Hier wordt het woord niet meer gericht tot Kores, maar tot hen die kritiek uitoefenen op het handelen van de HEERE. Hoe kan God nu een heiden als Kores gaan gebruiken? Maar God zegt: Het is toch opperste dwaasheid dat een pottenbakker van zijn maaksel te horen zou krijgen dat hij niet goed bezig is (vgl. Rom. 9:20-21)? Even dwaas is het als iemand zijn vader en moeder verwijten maakt over zijn verwekking in liefde en trouw en zijn geboorte, waaraan hij zelf niets heeft bijgedragen of kunnen bijdragen. Zo heeft God ook Kores verwekt en de weg voor hem bepaald en gebaad met het oog op het doel dat Hij Zichzelf heeft gesteld.

Verzen 14-17. De verlossing door Kores is een voorafschaduwing van de verlossing van Israël door Christus in de toekomst, aan het einde van de Grote Verdrukking. Heidenvolken zullen zich dan vrijwillig aan Israël onderwerpen en hun afgoderij opgeven. Ze zullen erkennen dat alleen bij hen God te vinden is en dat er geen andere God is. Israël zal het hoofd zijn van de volken in de wereld (Deut. 28:13). Dit zijn dingen die God doet, dingen die voor mensen verborgen zijn, maar die Hij aan Zijn volk bekendmaakt. Jesaja laat in de verzen 16-17 het grote verschil zien tussen het lot van de makers van afgoden en de oneindige zegen van Israël.

Verzen 18-19. God is de Schepper van hemel en aarde. Met de schepping ervan heeft Hij de mens op het oog. Zo is het ook met de vorming en verlossing van Zijn volk. De HEERE is eenmaal begonnen met de vorming van het volk Israël, en Hij zal dit werk ook voltooien. Dat doet Hij door Israël uit Babel te gaan verlossen. Hij wil Zijn volk in het volle genot van de zegen brengen. De aarde zal dan bewoond worden op de wijze die God bij de schepping voor ogen heeft gestaan. Dit zal in het Vrederijk worden vervuld. God heeft hierover niet in het verborgene gesproken, zoals de waarzeggers en tovenaars doen. Hij nodigt Zijn volk, ook ons, uit om Hem te zoeken. Hij is volkomen betrouwbaar en niet onbetrouwbaar zoals de waarzeggers. Hij is een 'Beloner ... van hen die Hem zoeken' (Hebr. 11:6).

Verzen 20-21. Afgoden kunnen niets over de toekomstige dingen zeggen. Daartoe is alleen de rechtvaardige en verlossende God in staat. Als de rechtvaardige God moet en

zal Hij de zonde oordelen. Als de verlossende God verlost Hij door Zijn Zoon, Die aan Zijn rechtvaardige eisen heeft voldaan door het oordeel te ondergaan voor ieder die belijdt een zondaar te zijn.

Verzen 22-25. De HEERE nodigt de heidenvolken uit zich voor verlossing tot Hem te wenden (vgl. Matt. 11:28). Daardoor zullen ze deel krijgen aan de zegeningen van het Vrederijk. Hij verklaart plechtig dat het ogenblik komt dat Hij wereldwijd zal worden erkend als de ware God. Dat zal gebeuren in het duizendjarig Vrederijk.

Jesaja 46-47

Dit zijn twee hoofdstukken met profetieën over de afgoderij van Babel en Gods oordeel daarover door middel van Kores, de Pers, het hoofd van het tweede wereldrijk. Deze hoofdstukken houden voor Gods volk de vermaning in om zichzelf volkomen vrij van afgoderij te houden. Jesaja 46 gaat over het oordeel over de goden van Babel, Jesaja 47 gaat over het oordeel over Babel zelf.

Verzen 1-2. In Jesaja 46 vergelijkt Jesaja de afgoden van Babel met God. De afgoden moeten door dieren gedragen worden, ze kunnen niemand redden en ze gaan zelf in gevangenschap.

Verzen 3-4. Daartegenover plaats Jesaja de enige ware God, Die Zijn volk draagt. Dat heeft Hij vanaf het prilste bestaan als natie gedaan (vgl. Ex. 19:4). Hij zal dat blijven doen, tot de ouderdom en grijsheid toe. Hij is namelijk de Onveranderlijke. Dit is voor iedere oudere gelovige een bemoediging.

Verzen 5-7. Het is, zegt Jesaja met sarcasme, daarom ook een onbegrijpelijke domheid de God Die jou draagt te willen inruilen voor goden die jijzelf moet rondsjouwen.

Verzen 8-11. God is volstrekt uniek, aan Hem is niemand gelijk. Hij bepaalt de loop van de geschiedenis en kan die daarom voorzeggen. Alles wat Hij heeft gezegd, is altijd uitgekomen. Hij is volstrekt te vertrouwen. Dat zal ook in de toekomst bewezen worden, als Hij de man van Zijn raadsbesluit ten tonele voert: Kores.

Vers 11. Dit bevestigt Hij tweemaal met de woorden 'Ik zal het ook doen' (vers 11).

Verzen 12-13. Jesaja 46 eindigt met de oproep naar Hem te luisteren en de toezegging van zegen die daarvan het gevolg is.

In Jesaja 47 spreekt de HEERE Babel rechtstreeks aan.

Verzen 1-4. Hij laat haar zien hoe enorm Hij haar zal

vernederen vanwege haar wrede behandeling van Zijn volk. Hoewel de HEERE hier tegen Babel spreekt, is de boodschap gericht tot Israël, dat ook in de zonde van afgoderij is vervallen. Door het einde te zien van de weg van afgoderij moet Israël leren dit kwaad grondig te veroordelen in het eigen hart. Het is belangrijk dat wij zulke lessen ook op onszelf toepassen.

Verzen 5-7. In Zijn toorn over de zonden van Zijn volk heeft God Babel gebruikt om Zijn volk te tuchtigen, maar Babel is daarbij ver aan Gods bedoeling voorbijgeschoten. Babel heeft Gods volk en Gods heiligdom op gruwelijke wijze behandeld.

Verzen 8-10. God houdt aan Babel haar goddeloze, aanmatigende karakter voor. Hij bewijst daarmee dat Hij haar motieven door en door kent en levert daarmee tegelijk de volkomen rechtvaardiging van Zijn oordeel over haar.

Verzen 11-15. Het oordeel dat God over Babel brengt, is door niets af te wenden. Dit oordeel treft ook het Babylon van de toekomst, de rooms-katholieke kerk als thuisbasis van de afgoderij, de aanbidding van demonische machten, waarbij we ook de vrijzinnige naamchristenheid kunnen betrekken (Openb. 18:1-8).

ONESIFORUS

SLOT - EEN MAN DIE BARMHARTIGHEID BEWEES

Kris Tavernier

Vervolg - Barmhartigheid voor Onesiforus zelf

Ter aanvulling van de gedachte uit de vorige Rechtstreeks overdenken we hier graag de woorden van Jezus Zelf uit Mattheüs 25:34-40: 'Dan zal de Koning zeggen tegen hen die aan Zijn rechterhand zijn: Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bestemd is vanaf de grondlegging van de wereld. Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald. Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en u bent bij Mij gekomen' – kunnen we hier niet denken aan de situatie van Paulus en Onesiforus?

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien en te eten gegeven? Of dorstig en te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als een vreemdeling gezien en gastvrij onthaald, of naakt en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek gezien of in de gevangenis en zijn bij U gekomen? En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor één van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan'. Deze woorden van Jezus hoeven geen nadere verklaring, maar des te meer een actieve praktijk van barmhartigheid.

Onesiforus' dienstbetoon jegens Paulus

Paulus schrijft dat Onesiforus hem dikwijls heeft verkwikt tijdens zijn gevangenschap en zich niet heeft geschaamd voor zijn ketenen. Het verkwikken houdt het idee in van verfrissing (lett. 'verkoeling'). Ooit heb ik de beklimming gedaan langs het zgn. slangenpad naar de hoogte van Massada in Israël onder een brandende zon. Het is een

ware uitputtingsslag en dan kom je uiteindelijk boven en reikt iemand je een fles koel water aan, waarvan je kunt drinken en het over je hoofd kunt gieten. Zo stel ik mij deze verkwikking voor. Wat doet dat goed. Zoiets was de komst van Onesiforus voor Paulus. En dat niet een enkele keer, maar blijkbaar is Onesiforus voor Paulus vaker een grote bron van verkwikking geweest.

Ook mannen en vrouwen die helemaal aan God zijn toegewijd, hebben verkwikking en bemoediging nodig. Dat wordt maar al te vaak uit het oog verloren. Ook Paulus zelf heeft moeilijke momenten gekend. We moeten niet denken dat iemand als Paulus zaken als vervolging, laster, afwijzing en gevangenschap als prettige dingen beschouwde. Dat was beslist niet zo, hij was ook een mens van vlees en bloed. Wat zal de betrokkenheid, inzet en vertroosting van Onesiforus hem goed hebben gedaan en hebben bemoedigd. Ik denk dat we het erover eens zijn dat elke gelovige bemoediging kan gebruiken op zijn tijd. Laten we daarbij niet vergeten dat ook leiders, predikanten, voorgangers, oudsten, diakenen, Bijbelstudieleraars, pastoraal werkers, kinder- en jeugdleiders en anderen ook van tijd tot tijd bemoediging, steun en vertroosting nodig hebben. Het wordt wellicht te vaak als een vanzelfsprekendheid aangenomen dat zij sterk staan in het geloof.

Zo schrijft Paulus in zijn eerste brief aan de Thessalonicenzen: 'Wij nu vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden en u leiding geven in de Heer en u terechtwijzen, en hen zeer hoog te achten in liefde om hun werk' (1 Thess. 5:12-13). Daarmee bedoelt Paulus beslist niet een hoogachten alleen in je gedachten, maar dit ook daadwerkelijk laten merken. Enerzijds kan de fout gemaakt worden om mensen op een voetstuk te plaatsen, maar anderzijds kan de fout worden gemaakt om diezelfde mensen niet daadwerkelijk met woorden of daden te ondersteunen, te troosten en te bemoedigen.

Onesiforus heeft zich niet geschaamd en niet laten terugschrikken door Paulus' situatie in gevangenschap, waarbij ook Onesiforus zelf het risico liep op gevangenneming. Wie een gevangene hielp, die immers beschouwd werd als een misdadiger, liep namelijk het risico als een sympathisant beschouwd te worden en ook zelf in de gevangenis te belanden. Denk maar aan de verloochening van Jezus door Petrus. Petrus bevond zich toen ook in een risicovolle situatie. Het is duidelijk dat Paulus zich niet langer in de relatief comfortabele positie

van gevangenschap bevond, zoals die beschreven wordt in Handelingen 28:11-31, waarbij hij vrij was om mensen te ontvangen. De verwijzing naar de 'ketenen' van Paulus wijst erop dat hij nu geboeid in gevangenschap leefde.

En deze keer moest Onesiforus dan ook heel wat moeite doen om Paulus te vinden. Dat laat ons de ijver, toewijding, offervaardigheid en onbaatzuchtigheid van Onesiforus temeer zien. Vooral als we beseffen dat het er deze keer niet goed uitzag voor Paulus, waarbij hijzelf schrijft over zijn naderende einde (2 Tim. 4:6-8). Volgens de overlevering is Paulus gevangenschap geëindigd met de dood door onthoofding. Toch, ondanks alle risico's en moeiten, is Onesiforus op zoek gegaan naar Paulus. Wellicht zullen wij niet gauw in een situatie komen waarbij we dergelijke risico's moeten nemen. Horen wij dan niet des te meer schouder aan schouder te staan met degenen die het evangelie uitdragen en hen te steunen en te bemoedigen?

Onesiforus' dienst in Efeze

Onesiforus stond bekend om zijn dienstbaarheid in de gemeente in Efeze. We blijven in het ongewisse wat zijn werk precies allemaal inhield. Maar ongetwijfeld mogen we een actief dienen van de Heer, in het evangelie en ten opzichte van de naaste eronder verstaan. Mogelijk was Onesiforus ook reeds dienstbaar tijdens de drie jaren waarin Paulus zelf in Efeze verbleef (Hand. 19-20). Maar hij was zeker dienstbaar geweest tijdens het verblijf van Timotheüs in Efeze (1 Tim. 1:3). Paulus schrijft immers aan Timotheüs dat deze zelf nog het beste van allen weet hoeveel diensten Onesiforus in Efeze bewezen heeft.

Ben je gericht op wat de gemeente kan doen voor jou, of ben je erop gericht wat jij kunt doen voor de gemeente? In een gemeente zijn er veel taken te doen, variërend van heel praktische zaken tot geestelijk werk. Sta jij met je inzet, talenten en gaven, tijd en middelen beschikbaar voor het werk in de gemeente? Vele handen maken licht werk, luidt een gezegde en zo is dat ook in de gemeente. Ben jij iemand die zijn of haar schouders zet onder de gemeente? Iemand waarvan men weet dat men op jouw hulp kan rekenen? Bij Onesiforus was dat kennelijk het geval. Het was zijn reputatie in de gemeente. Het was ook de reputatie van Febe in de gemeente in Kenchreeën (Rom. 16:1)¹. Wat is dat een mooie vermelding. Mag het ook jouw en mijn reputatie zijn!

1) Zie mijn artikel 'Febe, een dienaar', eveneens beschikbaar op de OudeSporen website.

Een eervolle vermelding voor Onesiforus

Aan het einde van de brief wordt het huis(gezin) van Onesiforus door Paulus gegroet: 'Groet Prisca en Aquila en het huis van Onesiforus' (2 Tim. 4:19). Paulus kende heel wat mensen in Efeze, aangezien hij er zelf vaker langere tijd is geweest. Maar hij wilde toch heel in het bijzonder dat Timotheüs groeten overbracht aan het echtpaar Prisca en Aquila, en aan het huis(gezin) van Onesiforus. Paulus kende het echtpaar Prisca en Aquila² heel goed. Zij betekenden heel veel voor hem, en zij zijn dan ook de eersten aan wie hij groeten stuurt in de brief aan de Romeinen (Rom. 16:3-5). We mogen gerust concluderen dat dit echtpaar tot zijn meest intieme kring van vrienden behoorde.

We kunnen het dan ook als een eervolle vermelding voor het huisgezin van Onesiforus beschouwen, en overdrachtelijk ook voor Onesiforus zelf, om op één lijn geplaatst te worden met Prisca en Aquila. Paulus loopt niet zomaar te showen met mensen. Onesiforus zal daadwerkelijk van veel betekenis zijn geweest voor hem, zoals ook Prisca en Aquila dat zijn geweest. Dat zegt ons veel over het belang van Onesiforus voor Paulus persoonlijk, en over de 'verkwikking' die Paulus heeft mogen ervaren door Onesiforus. Wat een contrast met Fygellus en Hermogenes. Zij worden genoemd als foute voorbeelden, als mensen die je zeker niet moet gaan navolgen. Hun namen worden genoemd, maar het strekt hen niet tot eer.

Het is ook deels wel vanzelfsprekend dat Paulus het gezin van Onesiforus groet, gezien alles wat Onesiforus reeds voor hem had gedaan en wellicht zelfs op dat moment nog aan het doen was. Maar het is heel attent van Paulus in zijn eigen situatie, dat hij echt niet vergeet om het gezin van Onesiforus zijn groeten te laten overbrengen.

Zonder anderen de hemel in te prijzen of op een voetstuk te plaatsen, is het toch niet verkeerd om mensen te respecteren en te eren voor hun daden en inzet voor het evangelie. Eer aan wie de eer toekomt, is een Bijbels gegeven (Rom. 13:7). Zo mogen we deze vermelding van Onesiforus bij de groeten in deze laatste brief die we van Paulus hebben, zien als een respectvolle en dankbare begroeting voor het gezin van Onesiforus en daarmee ook voor hemzelf. Laten we dan ook niet met angstvallige angst voor hoogmoed met elkaar omgaan, maar dankbaar en respectvol elkaar de gepaste eer bewijzen. Laten wij niet streven naar een eervolle vermelding, maar ons des te meer erop toeleggen barmhartigheid vrij te tonen.

2) Zie mijn artikel 'Prisca en Aquila, een echtpaar in de Heer', eveneens beschikbaar op deze website.

Advertentie

De brief aan de Hebreëen

De superioriteit van de Heere Jezus

Auteur: Johan Schep

Wij weten niet zeker wie de schrijver van deze brief is. De Heere God weet het natuurlijk wel. Ik vind het wel jn dat wij niet precies weten wie de auteur is, want ik denk dat de Heilige Geest wil dat alle aandacht op de heilige Zoon van God valt (2 Petr. 1:21; 2 Tim. 3:16). Wij weten wel dat hij geschreven is aan een gemeenschap van Joodse mensen. De brief is uiteindelijk geschreven door de Heilige Geest, dus is hij ook voor u en voor mij bedoeld.

ISBN/EAN: 978-94-91797-60-6; 120 blz.; Prijs: 4,90 Euro